

Покривътъ и е откритъ,
 Богъ въвв нея да надникне,
 Та ступанътъ да е ситъ
 И свѣтътъ да го обикне.

Въ стаитѣ и свѣтлина,
 Въ кухнята и медъ и масло;
 Въ зимника и зимнина
 И градина въ плодъ обрасла!

Презъ прозорци и куминъ
 Нужда черна да не влиза!
 Хай, покривайте! Аминъ! —
 Дайте, молимъ, нова риза...“

Слуша дѣдо и се смѣй,
 Гледа пѣргавото внуче:
 „Хай, иди му се надѣй, —
 Кой го дяволъ тѣй научи!“

Свърши Гого своята речъ,
 Бързо покрива направи
 И се дрѣпна отдалечъ,
 Гледа... Но — едно забрави:

Градъ и дѣждъ не спомена...
 А е късно, късно вече! —
 Нито часъ се не минѣ, —
 Свѣтна, грѣмна и протече...

Силенъ пролѣтенъ валежъ...
 Грѣйна слѣнчице подиря,
 Но защо ли? — отъ строежъ
 Не остана нито „дирия“...

М. Теофиловъ.

